

BUDAPESTI HŰSIPARI HÍRLAP

1978 APR 2 4

92

Néha az a megtiszteltetés ér, hogy eltölthetek néhány órát nagy öregek társaságában. Beszélgethetek velük, szóbaállnak velem, aki az unokájuk lehetnék. De mitől „nagy” egy ember? Nem a betöltött funkciók teszik azzá — erre számos példa akad —, hanem a látásmód, az amit megtanult, leszűrte és átadhat hányattatásainak összegzéséül. Az, hogy megtaníthat látni és megérteni a társadalmat, a tudományt vagy a művészet erővonalait. Hogy a hibákból okulva, a módszerekből tanulva továbblépjünk, tovább építsük — mégpedig igenis a saját képünkre — azt az anyagot, azt a világot, amelyet ezek az öregek segítettek megismerni. Mert hiszen ki ismerné jobban mint ők, akik előttünk építkeztek?

A 77 éves Kökény Imre bácsival azzal az ürüggyel beszélgettem, hogy nemrégiben átvette a Munka Érdemrend arany fokozatát Szépvilgyi Zoltántól, a Fővárosi Tanács elnökétől.

Ha most felsorolnám számos funkcióját, dolgos életének állomásait, oldalakat írhatnék tele. Inkább az érdekel, hogy milyen érzés ekkora elismerést kapni.

— Kaptam értesítést, de nem mondták, hogy mit kapok. Aztán az átadás előtti napon eljött a XX. kerületi Tanács titkárságának egyik előadója és mondta, hogy a tanácselnök maga akar bevinni kocsival az ünnepségre. Mondtam neki: tudom én a járást. Akkor már gondoltam, hogy legalább ezüstöt kapok, mert már néhány éve kaptam bronzot.

Több, mint 26 évig voltam tanácsstag. 1962-ig a végrehajtó bizottság tagja voltam, utána az igazgatási bizottság elnöke a XX. kerületben. Nem volt könnyű munka. Majdnem minden este családokat látogattam. A legnehezebb az volt, amikor az embernek önmagánál sokkal képzetesebb, tanul-

tabb embert kellett helyre tenni. Most lemondtam. Már nem tudom úgy ellátni a munkámat. Gondoltam, tudjon az ember időben félreállni.

— Ez a legnagyobb kitüntetés, amit eddig kapni tetstet?

— Nem, a Szocialista Hazáért Érdemérmét is megkaptam a munkásmozgalmamban való tevékenységemért. 1941.

Egy nagy öreg

óta vagyok párttag, 1931. óta szakszervezeti tag. Nehéz idők voltak. Tettünk-vettünk, amit tudtunk, túl sokat nem lehetett csinálni. 1944-ben kaptam muszos behívót. Gyávaságból, vagy mit tudom én, de nem vonultam be, hanem Somogyba mentem és ott, Polányban húztam meg magam.

Kicsi a világ. Polánytól néhány kilométerre, Mernyén töltöttem gyerekkorom nagy részét. Jól ismerem a vidéket, hiszen maga Polány is a nagyapám körzetébe tartozott. Körállatorvos volt, ha csak tehetete, magával vitt útjaira. Így aztán hosszú ideig beszélgettünk erről a vidékről Kökény Imre bácsival.

— Polány jó falu volt, mert csak egy héten egyszer, csütörtökön jött oda csendőr. Lepecsélytette a papírt a bíróval, hogy ott járt, megfröstököltek és ment tovább. Azt mondtam, hogy kibombáztak, menekültnék adtam ki magamat, de arra vigyáztam, hogy csendőrrrel ne találkozzak. Ki volt plakátolva, hogy az ilyen, mint én, családjával együtt fölkoncoltattik. Meg a bújtatók is.

— A háború előtt mivel foglalkozott?

— Villamost vezettem. 1956. decemberében, Kádár elvtárs beszéde után mentem vissza villamost vezetni. Azt mondta, hogy az élet mostmár beindulna, de a közlekedéssel bajok vannak. Kérte, hogy azok a kommunisták, akiknek a közlekedéssel volt valami kapcsolatuk, menjenek vissza és vezessék a járműveket. Visszamentem. 1957 után

adtunk az állomásról. A hatvanas évek végén a BKV-sok átmentek a negyedik századhoz, de én már nem kerültem oda, már nyugdíjas voltam. Amikor itt megalakult a bázis, kellett néhány ember. Nem mentem át a kerületembe sem. Itt kezdtem, évekig a fegyver és lőszerraktárba voltam beosztva, az egész zászlóalj megismert. Ott meg legföljebb két tucat ember ismer a munkásörök közül.

— Nem nagy a megterhelés? Mit csinál szabad idejében?

— Azért a nagyobb megterheléstől minket már megkímélnek. Van hét unokám, hat dédunokám, négy gyereke. Persze kétfelé van, de hát nem teszünk különbséget, mert az első feleségem meghalt, nyolc éve lesz mostmár, hogy újra megnősültem. Hát sokan mosolyogtak. De a mostani feleségemet régen ismerem, a férje is barátom, elvtársam volt. A gyerekek egyformán elfogadtak. Nagyon szeretem őket. Így aztán egybe számolom az egész társaságot.

Szórakozás? Öt éve operálták a szememet. Egy óránál többet nemigen tudok olvasni. Furulyázom. Már vagy hat éve vettem az elsőt. Citerám is van meg bendzsóm. A szakszervezeti mandolinzenekarban játszottam valamikor, de azt 1938-ban az Imrédiék fölöslatták. Nem működhetünk, mert elvették volna a hangszerüket. Egyszer mutatt nekem egy furulyát az unokám. Azt mondja: Papa, ez nem citera ám! Na mondom, a fene egye meg, vettem egyet. Aztán addig kínoztam, ameddig megtanultam. A múltkor kaptam a fiamtól egy török sípot, a tárogatót őst. Mostmár abból is kijön a nóta. Bizony szolgálatban is elfurulyázgatók néha — mondta jóízűen fiatalosan nevetve Kökény Imre bácsi.

Imre bácsi hosszasan mesélt erről az időszakról is. Bár többet tudhatnánk ezekről az időről, a szocializmus születésének, a társadalom vajudásának időszakáról. Önismere-tünk — mert végősoron a történelem ismerete nem más — gazdagíthatnánk.

— És a munkásörökség?
— Itt voltunk 1957 februárjában. Akkor jöttünk össze, hogy a munkásörökséget megszervezzük. A IX. kerületi munkásörökség magva itt alakult ki. A hűsipar és a BKV ferencvárosi állomása adta az első századot. Mi egy szakaszt